

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Kateřiny Kodetové v právní věci žalobce: **P. H.**, nar. xxx,

bytem xxx, xxx,
zastoupeného JUDr. Marií Škardovou, advokátkou se
sídlem Praha 4, Braník, U Háje 1550/11,

proti

žalované: **Česká pošta, s. p.**, IČO: 47114983,
se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4,
zastoupené JUDr. Tomášem Bělinou, advokátem
se sídlem Praha 8, Pobřežní 370/4,

o zaplacení částky 105.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. července 2017, č. j. 17 C 57/2016-137,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

1. Napadeným rozsudkem, který byl vydán ve formě tzv. mezitímního rozsudku postupem dle ust. § 152 odst. 2 o. s. ř., rozhodl soud I. stupně, že základ nároku žalobce je dán (výrok pod bodem I.), a dále vyslovil, že o výši nároku o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí (výrok pod bodem II.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobním návrhu, jímž se žalobce domáhal proti žalované náhrady škody, která mu měla vzniknout v důsledku toho, že žalovaná porušovala ust. § 16 ZP, neboť řidičům v hl. m. Praze v tarifním stupni 5. poskytovala pracovní odměnu vyšší, než řidičům v tarifním stupni 5., kteří u ní byli zaměstnáni v Olomouci.
3. Při rozhodování vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce byl u žalované v období od 1. července 2011 do 11. října 2015 zaměstnán na typové pracovní pozici řidiče – kód 432050, v 5. tarifním stupni, v atrakčním obvodu Olomouc 02. Jeho práce byla v období, za které požaduje doplatek mzdy z důvodů nerovného zacházení, hodnocena známkou A. Náplní pracovní činnosti žalobce bylo řízení a obsluha motorového vozidla, nakládka a vykládka zásilek, doprovod přepravovaných závěrů, zpracování zásilek a uzávěrů, dodržování jízdních řádů, manipulace s bezpečnostními boxy, vedení záznamu o výkonu vozidla a dodržování pokynů centrálního uzamykání kurzů v oblasti přepravní sítě a hlavní přepravní sítě. Takový obsah pracovní činnosti byl u řidičů v typové pracovní pozici řidiče – kód 432050, zařazených v tarifním stupni 5., shodný po celé republice. Pracovní doba řidičů v Praze a mimo Prahu byla rozvržena nerovnoměrně. Jejich odměňování se řídilo vnitřními předpisy žalované, přičemž řidiči v Praze byli oproti řidičům mimo Prahu odměňováni vyššími částkami. Do března roku 2011 byl řidičům v Praze poskytován stabilizační příplatek ve výši 3.500 Kč měsíčně. Po provedení mzdové inventury žalovanou ke dni 21. března 2011 se nově mzda skládala pouze z tarifní a výkonné složky, která zpravidla činila 10 % z tarifní složky, přičemž řidiči v atrakčním obvodu SPU Praha 022 měli oproti řidičům v atrakčním obvodu Olomouc 02 vyšší tarifní i výkonnou složku mzdy. V rámci svých sběrných přepravních uzlů (dále jen SPU) řidiči nakládají zásilky na výměništích, která se v Praze nacházejí v jednom areálu SPU v Malešicích a je jich zde celkem 5, v Olomouci jsou pak celkem tři pracoviště, na kterých dochází k nakládání zásilek. Tato se nacházejí ve vzdálenějších areálech rozmístěných po městě a je nutné k nim přejíždět v rámci městského provozu. Při přejezdech je vždy nutno vozidla uzamykat. Jednotlivé počty zastávek se liší dle jednotlivých jízdních řádů stejně jako délka tras. Rozvržení pracovní doby v rámci směn není řízeno centrálně, ale je prováděno vedoucím zaměstnancem. V Praze je uplatňován třisměnný a dvousměnný provoz, v Olomouci pak jednosměnný a dvousměnný. V obou městech vykonávají někteří řidiči práci i o sobotách, nedělích a svátcích. Řidiči v regionu Olomouc i Praha najedou zhruba stejný počet kilometrů, přičemž množství zásilek je ovlivněno celkovou nosností vozidla a aktuální potřebou. Na pracovišti SPU v Praze působilo v rozhodné době, za kterou žalobce žádá doplatek mzdy, cca 330 – 360 řidičů, z nichž 47 pracovalo v jednosměnném provozu. Tato skutečnost se přitom v jejich mzdě ve srovnání s řidiči zaměstnanými ve vícesměnném provozu nikterak nepromítla. Na pracovišti v Praze bylo cca 200 vozidel. Mezi jednotlivými výměništi v rámci areálu v Malešicích je vzdálenost od několika desítek metrů do max. 500 metrů. Pražští řidiči jezdí jak v rámci Prahy tak také mimo Prahu podle toho, jakou směnu a jízdni řády jim vedoucí zaměstnanec určí. Nakládka na SPU Malšice zabere cca 10 % - 20 % pracovní doby. V PSU Olomouc bylo v rozhodné době přibližně 40 vozidel a 96 řidičů a jednotlivá pracoviště se nacházela v různých částech města ve vzdálenosti 4 – 6 km, mezi nimiž museli řidiči přejíždět dle rozpisu směn. V Praze ani v Olomouci přitom nebylo vždy pravidlem, že by řidiči zajížděli při nakládce na všechna pracoviště a výměniště.
4. Zejména na podkladě těchto zjištěných skutečností dospěl soud I. stupně k závěru, že uplatněný žalobní nárok je co do základu opodstatněný. Soud I. stupně přitom vycházel z ust. § 16, ust. § 109 odst. 1 a ust. § 110 ZP. Poukázal na to, že mezi účastníky nebylo sporu, že řidiči v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

v tarifním stupni 5. byli v předmětném období odměňováni vyššími částkami než řidiči mimo Prahu. Soud I. stupně se proto dále zabýval tím, zda se práce řidičů v tarifním stupni 5. v Praze a v Olomouci liší ve své složitosti, odpovědnosti, namáhavosti či pracovních podmínkách, jak tvrdila žalovaná, a uzavřel, že žalovaná toto své tvrzení navzdory poučení dle ust. § 118a o. s. ř. neprokázala. Soud I. stupně zdůraznil, že z provedeného dokazování sice vyplynulo, že někteří pražští řidiči mají odpracován mnohonásobně vyšší počet hodin, oproti některým řidičům v Olomouci, na druhou stranu někteří řidiči měli odpracovaný počet hodin s olomouckými řidiči shodný. Náročnost práce řidičů v Praze jako takovou pak soud I. stupně na podkladě provedených důkazů hodnotil jako srovnatelnou s náročností práce řidičů v Olomouci. Argument žalované, že řidiči v Praze mají větší počet zastávek oproti řidičům v Olomouci, přitom soud I. stupně nepovažoval za takový, aby odůvodňoval několikatisícové rozdíly ve mzdě řidičů v Praze a mimo ni. Poukazovali-li oba účastníci na další aspekty a rozdíly v práci řidičů v Praze a Olomouci, zdůraznil soud I. stupně, že tyto se odvíjejí od specifik každého pracoviště, kde je možno nalézt prvky, které práci řidičů usnadňují či naopak komplikují, přičemž z nich nelze dovozovat důvody pro rozdílné odměňování.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání. Dle jejího mínění došlo k naplnění odvolacích důvodů plynoucích z ust. § 205 odst. 2 písm. b), písm. c), písm. e) a písm. g) o. s. ř. Žalovaná zdůraznila, že rozdíl ve výši mezd mezi řidiči SPU Olomouc a SPU Praha je odůvodněn vyšším počtem výměnišť v SPU Praha 022, vyšším počtem zastávek v SPU Praha 022 jak co do celkového počtu zastávek za jednu směnu, tak co do počtu po sobě navazujících zastávek v rámci jednoho kurzu, vyšší četností práce řidičů SPU Praha 022 v sobotu, v neděli, ve svátek a v noci, větším objemem zásilek, zvýšenou ruční manipulací se zásilkami a více jízdami mimo jízdní řád. Tyto skutečnosti přitom byly dle jejího mínění v řízení dostatečně prokázány. Žalovaná namítla, že soud I. stupně nesprávně srovnával výměniště v SPU Praha 022 s již samotnými zastávkami v rámci kurzu v SPU Olomouc, neboť areál SPU Olomouc se nachází na adrese Jeremenkova 104/9, který má celkem dvě výměniště. Zmiňuje-li soud I. stupně další dvě pracoviště, pak se již jedná o jednotlivé zastávky v rámci kurzu. Takové má přitom i řidič SPU Praha 022. Vozidla se mezi zastávkami uzamykají jak v Olomouci, tak v Praze, přičemž se, s ohledem na vnitřní předpisy žalované, nejedná o činnost, kterou zajišťuje sám řidič. Ačkoliv ne všechny kurzy v rámci SPU Praha jsou spojeny s návštěvou všech výměnišť, je tomu tak standardně ráno a u jednotlivých kurzů i během dne. Zvýšenou náročnost práce pak dle žalované prokazuje též délka nakládky a vykládky na daném SPU, s čímž je spojen zvýšený požadavek na zaškolení řidičů v SPU Praha 022 oproti řidičům zbývajících SPU. Žalovaná poukázala též na to, že soudu I. stupně předložila k důkazu Rozvrh směn za září 2015 s uvedením kurzů, které měl žalobce v rámci směn absolvovat, a pro srovnání rozvrh směn a kurzů srovnatelných zaměstnanců A. Š. a J. K. Soud I. stupně však z těchto důkazů zjevně nevycházel. Z předložených důkazů je přitom zřejmé, že řidiči SPU Praha 022 objeli za směnu o 2 až 3 zastávky více. K důkazu byly též žalovanou předloženy jízdní řády pro oblastní přepravní síť SPU Praha 022 a SPU Olomouc 02 v roce 2015, z nichž plyne výrazně vyšší počet kurzů s vyšším počtem zastávek u řidičů SPU Praha 022. Ani s těmito důkazy se přitom soud I. stupně dle žalované dostatečně nevyřadil. Pokud se jedná o sestavování směnného plánu, ten sestavuje vedoucí směny podle závazných interních pravidel žalované v prvé řadě tak, aby byly jízdní řády všech řidičů vyvážené. Žalovaná poukazovala též na větší organizační náročnost ukládání nakládaného materiálu do vozidla v Praze tak, aby odpovídal potřebě jeho postupného vykládání na jednotlivých zastávkách. Připomněla, že tyto tvrzené skutečnosti doložila exportem kurzů v SPU Praha 022 a SPU Olomouc 02 v roce 2015, a to jak pro oblastní přepravní síť, tak pro účelovou přepravní síť, a dále jízdními řády pro oblastní přepravní síť SPU Praha 022 a SPU Olomouc 02 v roce 2015, s těmito tvrzeními a důkazy se však soud I. stupně rovněž nevyřadil. Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

Dle žalované nelze pominout ani to, že obvod SPU Olomouc 02 je z pohledu přepravní sítě žalované v cílovém stavu tj. centralizován, v Praze tomu ale tak není. Město Praha má vedle 4 dep ještě 40 listovních dodejen a 110 pošt zapojených přímo na SPU Praha 022 Malešice. Nadto nadále absentuje i depo Kolín. Dalším důvodem vyššího počtu zastávek řidičů je i zapojení tzv. novinových dodejen ve Středních Čechách. Specifikem obsluhovaného území v hl. m. Praze je pak dle žalované též to, že je zde řidičům přidělována mnohem častěji práce v sobotu, v neděli, ve svátcích či v noci. Tato svá tvrzení dokládala žalovaná Přehledem počtu odpracovaných hodin v náročnějších pracovních režimech, uvedenou listinu přitom soud I. stupně zpochybnil až v napadeném rozsudku, a to pouze na podkladě hypotetických úvah, které ze zjištěného skutkového stavu nikterak nevyplývají. Na vyšší náročnost práce má dle žalované vliv skutečnost, že řidiči přepravují větší objem zásilek, přičemž je v SPU Praha 022 konáno až 20 % jízd mimo jízdní řád, které jsou stavěny dle potřeb zákazníků, aniž by příslušný řidič před nastoupením na kurz věděl, jaký kurz jej čeká. V důsledku absence centralizovaného depa v Praze a Kolíně je také s větším množstvím zásilek nutno manipulovat ručně. Zejména s ohledem na všechny tyto skutečnosti trvala žalovaná na tom, že se práce na pozici řidič v SPU Praha 022 vyznačuje vyšší složitostí, odpovědností a namáhavostí práce, jak je specifikováno v ust. § 110 odst. 3 ZP, jakož i obtížnějšími podmínkami, jak plyne z ust. § 110 odst. 4 ZP, což je dáno výjimečným postavením SPU Praha 022 ve vztahu ke zbývajícím SPU v rámci ČR. Na tomto místě odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. prosince 2016, sp. zn. 21 Cdo 436/2016. Žalovaná též vyslovila názor, že soud I. stupně značně bagatelizuje jí předestřené a náležitě prokázané rozdíly ve výkonu práce řidiče v rámci SPU Praha 022 oproti SPU Olomouc 02, které dle žalované významně ovlivňují náročnost práce řidiče v SPU Praha 022. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalovaná závěrem navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu jako nedůvodnou zamítl, případně aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

6. Žalobce ve svém obsáhlém písemném vyjádření k žalovanou podanému odvolání vyvracel v něm uplatněné odvolací námitky, nadále trval na svých v řízení uplatněných tvrzeních a navrhoval potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.
7. V písemné replice k vyjádření žalobce žalovaná na svých odvolacích námitkách v celém jejich rozsahu setrvala.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované nebylo podáno důvodně.
9. Dle ust. § 16 odst. 1 ZP zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání. Dle odst. 2 cit. ust. v pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace. Pojmy přímá diskriminace, nepřímá diskriminace, obtěžování, sexuální obtěžování, pronásledování, pokyn k diskriminaci a navádění k diskriminaci a případy, kdy je rozdílné zacházení přípustné, upravuje antidiskriminační zákon. Dle odst. 3 cit. ust. Za diskriminaci se nepovažuje rozdílné zacházení, pokud z povahy pracovních činností vyplývá, že toto rozdílné zacházení je podstatným požadavkem nezbytným pro výkon práce; účel sledovaný takovou výjimkou musí být oprávněný a požadavek přiměřený. Za diskriminaci se rovněž nepovažují opatření, jejichž účelem je odůvodněno předcházení nebo vyrovnání nevýhod, které vyplývají z příslušnosti fyzické osoby ke skupině vymezené některým z důvodů uvedených v antidiskriminačním zákonu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

10. Dle ust. § 109 odst. 1 ZP za vykonanou práci přísluší zaměstnanci mzda, plat nebo odměna z dohody za podmínek stanovených tímto zákonem, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.
11. Dle ust. § 110 odst. 1 ZP za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda, plat nebo odměna z dohody. Dle odst. 2 cit. ust. stejnou prací nebo prací stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce. Dle odst. 3 cit. ust. složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce. Dle odst. 4 cit. ust. pracovní podmínky se posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, například do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí. Dle odst. 5 cit. ust. pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality.
12. V daném případě se žalobce proti žalované domáhal plnění představující rozdíl mezi mzdou zaměstnance žalované vykonávajícího na pracovní pozici řidiče – kód 432050, v 5. tarifním stupni, v atrakčním obvodu Olomouc 02, a mzdou téhož zaměstnance žalované vykonávajícího práci v atrakčním obvodu Praha 022 s tvrzením, že vyplácením nižší mzdy řidičům zaměstnaným mimo hlavní město se žalovaná dopouští porušování ust. § 16 a ust. § 110 ZP. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. srpna 2015, sp. zn. 21 Cdo 3976/2013, jestliže zaměstnavatel bez věcných důvodů zaměstnanci stanoví či s ním sjedná odměnu za práci, která je v porovnání s ostatními zaměstnanci vykonávajícími stejnou práci nebo práci stejné hodnoty v rozporu se zásadou rovného zacházení, jde o porušení právní povinnosti; zaměstnanec, který byl nerovným zacházením postižen, má právo domáhat se náhrady takto vzniklé újmy podle ustanovení § 265 odst. 2 ZP. Po právní stránce je tedy třeba újmu vzniklou zaměstnanci v důsledku mzdové diskriminace posuzovat jako specifický nárok plynoucí z ustanovení zákoníku práce o náhradě škody. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. prosince 2016, sp. zn. 21 Cdo 436/2016, mzda zaměstnanci se poskytuje podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků; za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda. Stejnou prací nebo prací stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce. Složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce. Pracovní podmínky se posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, například do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí. Pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality.
13. Odvolací soud především sdílí závěr soudu I. stupně, že za situace, kdy bylo mezi účastníky řízení učiněno nesporným, že zaměstnanci žalované vykonávající práci řidiče v 5. tarifním stupni v Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

atrakčním obvodu Olomouc 02 byli odměňováni nižší mzdou, než titíž zaměstnanci žalované vykonávající práci v atrakčním obvodu Praha 022, stíhalo břemeno tvrzení a břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že ze strany žalované nedošlo k porušení zásady rovného zacházení ve vztahu k těmto zaměstnancům ve mzdové oblasti, žalovanou (viz obdobně též např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. července 2010, sp. zn. 21 Cdo 1743/2009). Soud I. stupně proto postupoval zcela správně, když žalované v tomto směru při ústním jednání konaném dne 25. října 2016 poskytl poučení ve smyslu ust § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Odvolací soud má pak dále, ve shodě se soudem I. stupně, za to, že žalovaná uvedenou skutečnost neprokázala, naopak lze z provedených důkazů přijmout závěr, že práce řidičů v obou atrakčních obvodech je v zásadě srovnatelná, a proto vyplácení vyšších mezd řidičům v atrakčním obvodu Praha 022 není nikterak opodstatněné. Pro stručnost lze v tomto ohledu odkázat na zcela dostatečné odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud nepovažuje za důvodnou námitku žalované, že se soud I. stupně s žalovanou předloženými důkazy v odůvodnění rozsudku nedostatečně vypořádal. Skutkové závěry, které soud I. stupně z jednotlivých provedených důkazů učinil, považuje odvolací soud za zcela správné. I odvolací soud má za to, že z provedených důkazů vyplynulo, že práce řidiče v 5. tarifním stupni je ve své podstatě srovnatelná v Praze i v Olomouci a její náročnost se nikterak zásadně neliší, byť faktické úkony, rozsah pracovní doby či výkon práce o sobotách, nedělích a svátcích se při výkonu pracovní činnosti jednotlivých konkrétních řidičů odlišovat mohou (v některých případech jsou zásilky nakládány na více výměništích, v některých případech vykonávají řidiči více zastávek, někdy jezdí delší trasy, někteří řidiči vykonávají více práce v noci či o sobotách, nedělích nebo svátcích). Tyto rozdíly však tak, jak plynou z předložených důkazů, nejsou vykazovány jen při porovnání pracovních činností řidičů v Praze a v Olomouci, ale je patrné, že panují i v rámci samotných porovnávaných atrakčních obvodů. Namítala-li žalovaná, že se soud I. stupně řádně nevypořádal s předloženými Jízdními řády SPU Praha 022 za rok 2015, má odvolací soud za to, že tuto listinu jak samotnou, tak ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy, hodnotil dostatečně a zcela správně. Z této listiny je zjevné, že zatímco někteří řidiči v atrakčním obvodu Praha 022 vykonávali více zastávek či najeli více km, u jiných byl naopak počet zastávek či počet najetých km nižší. I doba výkonu práce v rámci jednotlivých jízdních řádů řidičů v Praze se významně lišila. Stejně tomu bylo, jak plyne z Jízdních řádů SPU Olomouc za rok 2015, i u řidičů v atrakčním obvodu Olomouc 02. Byť pak např. někteří řidiči v Olomouci vykonali v průběhu jednoho jízdního řádu méně zastávek, najeli přitom více km. K tomu lze podotknout, že posouzení náročnosti zastávek a řízení vozidla mezi zastávkami je zcela individuální, protože některými řidiči může být hodnocena jako náročnější práce při zastávkách, jiní zase mohou považovat za náročnější delší trasy jízdy. Se soudem I. stupně tak lze souhlasit, že z uvedených důkazů neplyne objektivně vyšší náročnost práce řidičů v Praze oproti práci řidičů v Olomouci, která by odůvodňovala vyšší mzdové ohodnocení pražských řidičů. Namítala-li dále žalovaná, že soud I. stupně při hodnocení důkazů nepřihlédl k předloženým jízdním řádům řidičů Š. a K., odvolací soud podotýká, že uvedené jízdní řády jsou obsaženy též v celém souboru předložených jízdních řádů, a soud I. stupně je tedy zcela správně hodnotil v kontextu s ostatními jízdními řády. Vytržení předmětných jízdních řádů z tohoto kontextu tak, jak žalovaná učinila, lze dle odvolacího soudu hodnotit jako zcela účelové a zavádějící. Pokud se jedná o přehled počtu hodin odpracovaných v náročnějších pracovních režimech v SPU Olomouc a v SPU Praha, ani na podkladě tohoto přehledu nelze přijmout závěr, že výkon práce v těchto režimech řidiči v Praze byl náročnější, a proto je odůvodněno jejich vyšší mzdové ohodnocení. Z tohoto přehledu je zřejmé, že někteří řidiči v Praze fakticky v náročnějších pracovních režimech odpracovali více hodin, než žalobce a řidič P. L. ve shodných obdobích, někteří však nikoliv. Nadto žalovaná v přehledu uvedla pouze dva řidiče z SPU Olomouc, ačkoliv např. z výpovědi svědka T. vyplynulo, že v atrakčním obvodu Olomouc 02 je zaměstnáno celkem cca 90 řidičů. Ze svědecké výpovědi V. K. lze nadto učinit závěr, že počet hodin odpracovaných v náročnějších pracovních režimech je ovlivněn i tím, že si jednotliví řidiči podle zájmu mohou směny v těchto náročnějších pracovních režimech měnit. Z výpovědi tohoto svědka je dále zřejmé, že cca

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

47 řidičů v Praze je zaměstnáno v jednosměnném provozu, aniž by se tato skutečnost jakkoliv promítala do výše jejich mzdy ve srovnání s řidiči, kteří pracují ve vícesměnném provozu. Odvolací soud dále považuje za správný závěr soudu I. stupně, že důvodem pro vyšší mzdy řidičů v atrakčním obvodu Praha 022 není ani okolnost, že v Praze musí řidiči zajíždět k více výměništím. Výměniště v Praze se nacházejí v jednom areálu, kde řidiči též parkují svá auta, zatímco v Olomouci musí řidiči dojet na výměniště z detašovaného pracoviště v ulici Ladova. V ulici Ladova současně řidiči xxx, teprve následně, v běžném městském provozu, odjíždějí na výměniště v Jeremenkově ulici (viz výpověď svědků P. a T.). Kromě toho bylo doloženo, že není pravidlem, že by řidiči jak v Praze, tak v Olomouci vždy zajížděli ke každému výměništi. I kdyby tomu tak přitom bylo a bylo by třeba vycházet z toho, že tudíž zastávek řidičů na výměništích v Olomouci je méně, nelze dle odvolacího soudu ani z této samotné skutečnosti dovozovat, že by bylo opodstatněné navyšovat řidičům v Praze z tohoto důvodu mzdu, neboť nakládka zásilek je určována nosností vozidla, a není tudíž nikterak podstatné, zda je vozidlo řidiči naloženo na jednom či více výměništích. Důvodem pak nemůže být ani to, že v případě většího počtu zastávek (nadto jen některých pražských řidičů, jak plyne z listinných důkazů předložených žalovanou) je na řidiči, aby ve voze zajistil takové uspořádání zásilek, které následně umožní jejich plynulejší vykládku. Toto koneckonců musí činit i řidič v Olomouci. Uzamykání vozidel je prováděno jak v Praze, tak v Olomouci, přičemž bylo doloženo, že tuto činnost nejsou oprávněni řidiči sami vykonávat (viz též např. výpověď svědka P.). K častější manipulaci se zásilkami v Praze pak lze uvést, že z důkazů provedených soudem I. stupně lze uzavřít, že k tomu někdy dochází a někdy ne, záleží na konkrétním kurzu a jízdním řádu. Nadto je manipulace zásilkami řidičem determinována nosností vozidla. Znamená to tedy logicky též to, že byť řidič v Olomouci vykoná méně zastávek než řidič v Praze, přesto manipuluje se stejným množstvím zásilek, které pouze vykládá, resp. nakládá na méně místech. Stejně tak rozdílná délka doby nakládky zásilek na výměništích v Praze a v Olomouci nevypovídá nic o tom, že by byla práce pro řidiče v Praze natolik složitější, odpovědnější či namáhavější, případně, že by byla vykonávána v natolik náročnějších podmínkách, že by bylo důvodné stanovit řidičům v Praze a Olomouci výši mzdy odlišně. Poukazovala-li žalovaná na to, že složitost a náročnost práce řidičů v Praze plyne též z objemu zásilek rozvážených v rámci atrakčního obvodu Praha 022 a z rozlohy obsluhovaného území, pak nelze pominout, že atrakční obvod Praha 022 se současně vymyká i tím, že v tomto obvodu působí přes 300 řidičů, oproti Olomouci, kde je jich zaměstnáno cca 90 (viz též např. výpověď svědka T.). Konečně pak odvolací soud nemá za to, že je při posuzování, zda stanovení vyšších mezd řidičům v Praze oproti řidičům v Olomouci je odůvodněné, na místě hodnotit reálnou výši těchto mezd. Uvedené hledisko výše citovaná zákonná úprava a judikatura nezmiňuje, a to dle odvolacího soudu zcela logicky, neboť uvedené hledisko v úvahu bráno být nemůže. Vyplácená mzda je ohodnocením konkrétní práce zaměstnance, nikoli toho, v jakém prostředí zaměstnanec žije a jaké jsou náklady na uspokojování životních potřeb. Odvolací soud tedy, ve shodě se soudem I. stupně, shrnuje, že v řízení nebylo žalovanou prokázáno, že práce řidičů v 5. tarifním stupni v atrakčním obvodu Praha 022 je při posouzení hledisek tak, jak jsou specifikována výše, náročnější, a proto je odůvodněné, aby jim byly žalovanou vypláceny vyšší mzdy. Naopak je zřejmé, že se v obou atrakčních obvodech principiálně jedná o práci srovnatelnou, proto by měli být řidiči v obou atrakčních obvodech ve smyslu ust. § 110 odst. 1 ZP odměňováni mzdou ve shodné výši. Odvolací soud tak, stejně jako soud I. stupně, uzavřel, že nárok žalobce na náhradu škody vzniklé mu v důsledku mzdové diskriminace, plynoucí z ust. § 265 an. ZP, je dán. Vzhledem k tomu, že soudem I. stupně byly v rámci napadeného rozsudku, který byl vydán ve formě rozsudku mezitímního dle ust. § 152 odst. 2 o. s. ř., posouzeny všechny otázky, které vyplývají z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají jen výše nároku (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. února 2007, sp. zn. 25 Cdo 2813/2006), nepochybil soud I. stupně ani, když mezitímním rozsudkem rozhodl, že je základ nároku žalobce dán.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Tomanová.

14. Ze všech uvedených důvodů tedy odvolací soud postupoval dle ust. § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil. V dalším řízení bude tedy již soudem I. stupně řešena pouze otázka výše škody, která žalobci nerovným zacházením spočívajícím ve vyplácení nižší mzdy oproti mzdě vyplácené za srovnatelnou práci zaměstnancům v atrakčním obvodu Praha 022 vznikla.
15. V konečném rozhodnutí přitom soud I. stupně neopomine rozhodnout o všech nákladech řízení včetně tohoto řízení odvolacího.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání zkoumá odvolací soud (§ 239 o. s. ř.).

V Praze dne 27. února 2018

JUDr. Jana Knotková, v. r.
předsedkyně senátu